

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 737: Lại Nữa, Phải Chấp Trì, Tín Phụng Không Quên

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 062)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Lại nữa, phải chấp trì, tín phụng không quên.】

Hai chữ “chấp trì”, chúng ta thường thấy trên kinh điển, trong kinh Di Đà có nói “Chấp trì danh hiệu”, đây chính là hoàn toàn khẳng định, quyết tâm tuân thủ, mãi mãi không buông bỏ, đây là ý nghĩa của chấp trì. Chúng ta phải chấp trì pháp nào đây? Chính là thế giới Tây Phương Cực Lạc; nói cách khác, trong tâm chúng ta cái gì cũng đều buông xuống hết, sạch sẽ tinh tươm, chỉ giữ lại một câu A Di Đà Phật, những thứ khác đều không cần, chỉ cần một câu A Di Đà Phật. Vì sao Phật dạy chúng ta làm như vậy? Chư vị phải biết, để tâm này được thanh tịnh, cái gì cũng không có, thì thật không dễ làm được, làm không được! Nó không nghĩ đông thì cũng nghĩ tây, nó sẽ suy nghĩ lung tung (hồ tư loạn tưởng). Phật biết chúng sanh có cái bệnh này, nên dùng một phương pháp để khiến bạn chấp trước, nhằm phá trừ những chấp trước khác, phương pháp này thật là vi diệu. Trong cửa Phật, cái gọi là pháp môn vô lượng, tám vạn bốn ngàn pháp môn, đa phần các pháp môn đều dùng nguyên lý này, bảo bạn chấp trước một thứ, đem các vọng niệm khác dẹp bỏ đi. Giống như trong Tông môn dùng quán tâm, về sau biến thành tham thoại đầu; Giáo hạ dạy bạn tu chỉ quán, chẳng phải đều là có chấp trước hay sao. Nhưng bạn phải biết, những chấp trước đó, dù là ‘giữ một xả tất cả’, thì người tu cũng không thể vắng sanh; bắt buộc phải dùng phương pháp đó đoạn dứt kiến tư phiền não rồi, thì mới có thể ra khỏi tam giới. Duy chỉ có chấp trì danh hiệu A Di Đà Phật, kiến tư phiền não một phẩm cũng chưa đoạn mà cũng có thể vắng sanh, lợi ích này quả thật vô cùng to lớn, cho nên gọi là Môn Dư Đại Đạo (*Đại đạo ngoài các pháp môn thông thường*). Không cần đoạn phiền não cũng có thể vắng sanh. Còn nếu áp dụng các phương pháp khác, có thể nói nguyên lý đều như nhau, dùng một niệm để dứt tất cả vọng niệm, chính là cái đạo lý như vậy. Nhưng những phương pháp khác, không phá được kiến tư phiền não thì không thể ra khỏi tam giới, không thể coi

là thành tựu. Duy chỉ có pháp môn Tịnh tông, chấp trì danh hiệu, một phẩm phiền não chưa đoạn cũng đều có thể vắng sanh. Bạn muốn hỏi điều này là vì sao? Đây là bốn nguyện của A Di Đà Phật, nguyện lực của Phật, đến lúc lâm chung Phật đến tiếp dẫn. Thế giới Tây Phương Cực Lạc ở đâu? Đừng hoài nghi, đừng hỏi. Có một số người muốn phá hoại Tịnh độ bảo rằng: Làm gì có thế giới Tây Phương Cực Lạc? Bây giờ máy bay bay từ hướng tây, bay vài tiếng đồng hồ chẳng phải lại bay trở về sao, làm gì có thế giới Tây phương? Chúng ta nghe xong bèn nghĩ, “Đúng thế! Cũng rất có đạo lý.” Vậy thì xong rồi, bạn đối với Tịnh độ hoài nghi không tin, cơ hội vắng sanh trong đời này của bạn đã bị người ta phá hoại mất rồi. Cho nên căn bản không cần để ý đến người hiện đại nói thế nào, bạn hãy xem từ xưa đến nay người niệm Phật vắng sanh có bao nhiêu? Người ta đều đi được rồi, vì sao tôi không thể đi? Tuyệt đối không hoài nghi.

Bắt buộc phải biết, thủ đoạn của yêu ma quỷ quái rất cao minh. Chúng nhìn thấy bạn niệm Phật, nhìn thấy bạn muốn thoát khỏi thế giới Ta Bà, muốn đi làm Phật, làm Bồ Tát, chúng liền vừa ghen tị, vừa hoảng sợ, nghĩ đủ mọi cách để cản trở bạn, phá hoại bạn, khiến bạn đi không thành. Những năm nay, Tịnh tông hoằng truyền trên toàn thế giới quả thật là có tiến bộ. Người đọc kinh nhiều, người niệm Phật nhiều, nhưng ma cũng rất lợi hại, thủ đoạn chướng ngại rất mạnh, rất cao minh. Trước đây có một thời kỳ, có người nói “đới nghiệp” (*mang theo nghiệp*) không thể vắng sanh, tra khắp “Đại Tạng Kinh” không có bốn chữ “đới nghiệp vắng sanh”. Điều đó quả thật đã gây ra sự chấn động mang tính toàn cầu. Rất nhiều người niệm Phật nghe được lời này, người ta quả thật đưa ra được chứng cứ, trong “Đại Tạng Kinh” không có bốn chữ “đới nghiệp vắng sanh”, dẫn đến một trận hoảng loạn. Trong số các vị lão cư sĩ ở Mỹ, cư sĩ Thẩm Gia Trinh là người mà rất nhiều người đều biết tiếng, cư sĩ Thẩm Gia Trinh đều hoảng hốt rồi, ông thỉnh tôi đến New York để giảng kinh, lúc đó ông đã hơn bảy mươi tuổi, tự mình lái xe đến sân bay đón tôi, ở trên xe liền nêu ra vấn đề này. Tôi ở Los Angeles gặp được lão cư sĩ Châu Tuyên Đức, đây là một vị đại đức rất nổi tiếng ở Đài Loan, mức độ hoảng sợ của ông ấy còn vượt hơn cả Thẩm Gia Trinh, tôi đều vô tình gặp phải, ông ấy đến hỏi tôi: “Pháp sư, hiện nay người ta tra khắp Đại Tạng Kinh, đều không có nói đới nghiệp vắng sanh, cả đời này chúng ta niệm A Di Đà Phật đều là niệm uổng công rồi!” Tôi nhìn thấy ngữ khí, vẻ mặt rầu rĩ, bi ai, đáng thương đó của ông ấy, tôi thở dài một hơi, tôi nói: Không đi được thì đành chịu vậy! Ông ấy cảm thấy vô cùng bất ngờ, sao thầy lại nói lời này? Tôi mỉm cười hỏi ông ấy: “Nếu như không đới

nghiệp, thế giới Tây Phương Cực Lạc có những người nào, ông có biết không?” Trên kinh có nói, những người ở thế giới Tây Phương nhiều lắm, đếm không xuể! “Nếu như không đời nghiệp, thế giới Tây Phương Cực Lạc chỉ có đơn độc một mình A Di Đà Phật, ông đến đó để làm gì?” Tôi nói như vậy, ông ấy nghe vẫn chưa hiểu. Ông ấy cảm thấy rất mờ mịt nhìn tôi, tôi đành phải giải thích thêm cho ông ấy, tôi hỏi ông ấy: Quán Âm Bồ Tát, Đại Thế Chí Bồ Tát, Văn Thù, Phổ Hiền, đó đều là vãng sanh thế giới Cực Lạc, Đẳng Giác Bồ Tát vẫn còn một phẩm sinh tướng vô minh chưa phá, đúng không? Ông ấy nói: Đúng! Tôi nói: Vậy đó có phải là nghiệp không? Ông ấy mới hoảng nhiên đại ngộ, mới hiểu ra! Đẳng Giác Bồ Tát vẫn còn mang nghiệp, không mang nghiệp chỉ có một mình A Di Đà Phật; Văn Thù, Phổ Hiền đều vãng sanh, đều là đời nghiệp vãng sanh. Trên kinh không có bốn chữ “đời nghiệp vãng sanh”, nhưng có cái ý nghĩa đó. Phật dạy chúng ta “y nghĩa bất y ngữ”, trong Tứ y pháp giảng được rõ ràng như vậy, minh bạch như vậy. ‘Nghĩa’ ở đây là gì? Thế giới Tây Phương có đề cập đến Tứ độ, Tam bối, Cửu phẩm không? Có! Trong kinh điển đều có ghi chép. Nếu như không đời nghiệp, vậy Tứ độ Tam bối Cửu phẩm từ đâu mà ra? Lúc này ông ấy mới hiểu rõ, mới yên tâm. Tôi nói: “Lão thật niệm Phật, quyết định vãng sanh!” Sao học Phật học bao nhiêu năm rồi, lại vì dăm ba câu nói của người khác mà hoang mang sợ hãi đến mức như vậy, bị cảnh giới xoay chuyển rồi, thật là đáng tiếc!

Hiện tại lại có luận điệu mới rồi, có người bảo A Di Đà Phật ở thế giới Tây Phương Cực Lạc là Thần Mặt Trời, mặt trời lặn về hướng tây, là Thần Mặt Trời. Dược Sư Như Lai ở phương Đông là mặt trời buổi sáng, Thần Mặt Trời buổi sáng, A Di Đà Phật là Thần Mặt Trời buổi chiều, thế là lại thành ra có đến hai vị Thần Mặt Trời mất rồi. Các bạn nghĩ xem làm sao mà giảng thông được? Cho nên người hơi có chút chánh kiến, vừa nghe lời này, cái trò bịp bợm đó liền bị vạch trần, sao có thể không có trí tuệ như vậy? Đây đều là không rõ giáo lý, thật sự là manh tu hạt luyện (*tu mù luyện đui*), mới có thể dễ dàng bị dăm ba câu của người ta làm dao động cái tâm, đây là một việc rất đáng thương. Cho nên chúng ta phải hiểu sâu, phải kiên trì, bất luận người khác nói thế nào, có thể khuyên bảo họ thì khuyên bảo họ, không thể khuyên bảo thì cứ niệm A Di Đà Phật; bất luận anh nói thế nào, tôi vẫn niệm A Di Đà Phật của tôi, cầu sanh Tịnh độ. Họ nhất định sẽ hỏi: Vì sao anh lại cố chấp như vậy? Bởi vì tôi thấy không ít người niệm Phật vãng sanh rồi. Vậy là hết chỗ nói rồi. Anh tu phần anh, tôi tu phần tôi, không liên quan đến nhau. Giả sử tôi tu thành công, anh chưa thành công,

sau này tôi độ anh; nếu như tôi thất bại, không thành công, anh tu thành công rồi, về sau anh đến độ tôi, như thế thì hai người kết thành bạn đạo tốt của nhau cũng đâu có sao!